

Zesdejaarsstudenten verkopen kalenders om overleden vriendin te eren

"Als we over Chiara praten, lachen we altijd"

VORSELAAR/HERENTALS/LILLE

"Met deze kalender eren we Chiara. Zo tonen we iedereen hoe ontzettend schoon haar werken zijn", vertellen de klasgenoten van de overleden Chiara (16), terwijl ze kalenders verkopen met haar foto's en tekeningen. De hele klas doet mee. Als hechte groep verwerken ze haar dood.

BIEKE LATHOUWERS EN
KRISTIN MATTHYSSEN

Bij het Kardinaal Van Roey-instituut (KVRI) staan er verschillende kraampjes op de speelplaats. Daar verkopen de leerlingen spullen voor het goede doel. Twee goede doelen, telkens met een droevige reden. Eentje is de ALS-liga, omdat een van de ouders van de leerlingen de spierziekte heeft en het andere is vzw De Antwerpse Hulphonden. Daar zette Chiara zich veel voor in. "Een week voor haar dood was ze daar nog heel erg mee bezig", weten Lowie Van Den Bosch (17) uit Herentals, Robbe Verlinden (20) uit Lille en Sara Goolaerts (17) uit Vorseelaar. "Zo'n hulphonden kunnen mensen met een depressie helpen. Het zijn heel trouwe en gevoelige dieren die bijvoorbeeld tijdens angst-aanvallen alarm slaan."

"Op alles beginnen te slaan"

Toen ze stierf, zat ze in het vijfde jaar Zorg en Voeding. Intussen zitten haar vrienden in het zesde jaar. Een klasgenootje dat zelfmoord pleegt, voor tieners is dat niet makkelijk om dragen. "Onze eerste reactie? Wij zijn op alles beginnen te slaan", herinnert Sara zich. "Gewoon omdat we niet wisten hoe we moesten reageren."

"Het is heel moeilijk te beschrijven", vult Robbe aan. "Iedereen leek wel verdwaald. Toen ze het ons vertelden, zeiden ze er meteen ook bij dat we de ouders van Chiara

konden en mochten contacteren als we nog vragen hadden en dat hebben we heel snel gedaan. Vanaf dag één hebben zij zich heel open opgesteld voor ons. Ze zijn nog altijd heel behulpzaam, we mogen er altijd passeren."

Een aanbod dat de jongeren gretig aannemen. "Ja, we gaan er geregeld nog eens langs. Als we naar het kerkhof gaan, springen we eens binnen voor een babbel en een koffie. Intussen kennen we hen echt goed en zijn we heel blij met hun steun en hun initiatieven zoals de kalenderverkoop. Ze zetten zich ook in voor de infobus van Te Gek."

"Die eerste week hebben we ontzettend veel tijd met elkaar doorgebracht", getuigt Lowie. "We gingen elk om beurt bij elkaar slapen om niet alleen te zijn. Daar hadden we echt nood aan. Bij elkaar zijn, maar elkaar toch de ruimte geven om af en toe alleen te zijn. We wisten van elkaar wat we meemaakten, waar we door moesten, dat hielp wel."

De vrienden praten heel vlot over Chiara. "Dat doen we altijd. Als we bijvoorbeeld tijdens het koken iets morsen, maakt er vaak iemand een opmerking over Chiara. Zij had altijd wel een grappige opmerking klaar. Als we over haar praten, moeten we altijd lachen", straalt Sara. "Vergis je niet, het is zwaar hé. We missen haar, maar moeten wel door."

Terwijl ze het vertellen, beginnen ze inderdaad spontaan te lachen. "Chiara zou nooit willen dat wij zouden opgeven", pikt Lowie in. "Ze was altijd heel filosofisch, heel diepzinnig. Dat merk je ook aan de tekstjes die op de kalender staan."

"Ze kon ook altijd met ontzettend veel overtuiging haar standpunt duidelijk maken. Bijvoorbeeld toen we in de les discussieerden over orgaan-donatie. Zou je een orgaan afstaan om je moeder te red-

■ De vrienden van Chiara verkopen kalenders met haar werk in voor het goede doel.

den? Daar zei iemand 'nee' op en dat was niet naar de zin van Chiara. Zij werd echt kwaad. Anderen helpen, dat was de normaalste zaak van de wereld voor haar."

Het verlies van Chiara was niet de enige tegenslag die de jongeren te verwerken kregen. "Er hangen al heel wat foto's in de inkomhal", zuchten ze. Allemaal mensen die ze van ver en van dicht gekend hebben. Naast de klasgenote, ziet Lowie er ook zijn neef Rob Goris hangen. Die gaf les toen hij op zijn dertigste stierf. "Dat is intussen vier jaar geleden. Toen waren we met de familie heel veel bij elkaar. In dat opzicht is het heel gelijklopend."

Opnieuw schrikken

Een andere foto aan die muur is die van leeftijdsgenootje Romy. Zij verloor twee jaar geleden de strijd tegen kanker en ook Kevin zat bij hen in het jaar. Hij is gestor-

ven na het lopen van de Ten Miles in Antwerpen. Enkele weken geleden stapte bovendien Amber, ook uit het zesde middelbaar, uit het leven. "Opnieuw schrikken! Toen waren we allemaal stage aan het doen. Zij zat niet bij ons in de klas, maar we kenden haar wel. Meteen kwamen er weer heel veel dingen boven. En je herkent ook veel bij anderen."

Telkens wordt er op school een afscheidsplichtigheid gehouden. "Dat de kapel volgend jaar maar dichtblijft!"

En dat hoopt algemeen directeur van het KVRI Birgit Mylle met hen. "De proclamatie van de zesdejaars in juni wordt heel pijnlijk. We gaan vier lege stoelen hebben. Voor de leerlingen zouden slechte punten op hun rapport het ergste moeten zijn dat ze kennen. Ze zouden al fluitend door het leven moeten kunnen gaan, maar het is helaas niet zo. We proberen hen zo veel mogelijk te helpen en hebben ook gespecialiseerde

hulp ingeroepen op vlak van suicide. Door het feit dat ze opnieuw initiatief nemen met deze kalenderverkoop, zien we dat ze op de goede weg zijn in het verwerkingsproces. Ze dragen zo echt hun steentje bij."

Dat vinden ook de ouders van Chiara. "Voor ons is het ook een steun dat vrienden en vriendinnen blijven komen", reageert Niki Geentjens, de mama van Chiara. "Soms wordt er gelachen en soms geweend, maar altijd worden er mooie herinneringen opgehaald over de prachtige meid die Chiara was. Zelfs haar vriendje komt af en toe nog eens bij ons slapen. Vergeten doen we haar nooit en onze deur blijft altijd open staan voor vrienden en mensen die over Chiara willen praten."

INFO

Wie met vragen zit, kan terecht op de zelfmoordlijn via het gratis nummer 1813, op www.zelfmoord1813.be of bij Teleonthaal op nummer 106.